

KAPITOLA PRVNÍ

KALLIKA

Jemný vánek pročechrával Kallice kožich, a zatímco lezla po skalnatém svahu za Toklem a Ujurakem, přinášel k ní vůni čerstvé vody i cizích medvědů. Z puklin velkých balvanů se draly ven zakrslé ježaté trsy trávy a pod tlapkami se jí kutálely drobné oblázky. Nebeský obzor rozjasnila bledá oranžová záře; noc se sice už chýlila ke konci, ale zdálo se, že medvědi spolu putují jen kratičkou chvílí.

Kallika se otočila a hledala svého bratra Taqqiqa. Šoural se pár kroků za ní a co chvílí za sebe z kopce zuřivě odkopl pár kamínků. Netvářil se příliš nadšeně, že putuje právě s grizzly. Kallika by ráda věděla, o čem asi přemýšlí. Dřív, už je to hodně dávno, by jí stačil jediný pohled a uhádla by to. Ale teď, po tolika měsících odloučení, se jí odcizil.

Za Taqqiqem, v dáli pod skalním hřebenem, po němž spolu lezli, viděla Kallika nezměrnou, modře se třpytící plochu Vel-

kého Medvědího jezera, na které se zrcadlilo vycházející slunce. Sledovala, jak se po jeho břehu pohybuje několik siluet. Medvědi poklidně opouštěli Setkání o Nejdelsím dnu a mířili zpátky ke svým domovům v lesích, v horách nebo na rozlehlých pláních ledu, který se teď vracel, když se slunce nahoře na nebi konečně vzdalo vlády. Bylo tam tolik medvědů, že je svým bystrým čenichem Kallika cítila celou cestu až sem – tu směsici vůní provlhlých kožichů a mláďat umazaných od bláta. Všichni lední medvědi, které tam potkala, teď šli zpátky k Tajícímu moři, kde se Kallika s Taqqiqem narodili... a kde Nisa, jejich máma, umřela. Ze svého místa nahoře viděla, jak se většina medvědů drží jeden od druhého dál a rozvážně si vybírají vlastní trasu, po níž by putovali každý sám.

To ale nebyl Kalličin případ. Ona už sama nebyla.

Kdosi ji studeným černým čumákem štouchl do levého boku. Pohodila hlavou za sebe a podívala se dolů na baribalí mládě.

„Je to zvláštní pocit, nechávat je všechny za sebou, vid?“ prohodila Lusa tlumeně a přizpůsobila tak svůj hlas poklidnému tichu, které kolem nich těsně před úsvitem panovalo. V tom bledém světle byly její oči obrovské. „Doufám, že se všichni dokážou vrátit zpátky domů.“ Hlas malé baribalky zněl tesknivě, všichni ostatní baribalové mířili úplně opačným směrem. Celá se zatřásla. „Jsem ráda, že jsi tu s námi, Kalliko. Cítím, že jsme udělali dobře, když jsme tě vzali s sebou.“

„Mě i Taqqiqa,“ připomněla jí Kallika.

Lusa se ohlédla po druhém velkém ledním medvědětě. Kallika se podívala stejným směrem a všimla si, že se jejímu bratrovi zachytilo za dráp mechové vlákénko. Rozzuřeně máchal

tlapkou na všechny strany a snažil se ho setřást. Cenil přitom tesáky a něco si bručel pod vousy.

„Samozřejmě. Tebe i Taqqiqq,“ souhlasila Lusa, ale Kallika v hlase svojí nové kamarádky nezaslechla příliš velké nadšení. Rozhodla se změnit téma. Snad se Taqqiqq zase brzy začne chovat jako její bratr, to veselé, hravé mládě, kterým býval, když ještě žili s Nisou na ledu. Pak k němu budou ostatní jistě kamarádštější.

„Nemůžu uvěřit, že už zase vychází slunce,“ posteskla si Kallika a hlavu přitom nakláněla na stranu k nebeskému obzoru. Ona i Lusa opět kráčely dál, polštářky tiše našlapovaly po studeném šedivém kameni, až nakonec dohonily Tokla s Ujurakem. „Myslela jsem, že po Nejdelsším dnu se noci prodlouží. Vždyť Hvězdu bezpečí skoro ani nevidíme.“

„Ještě ji chvíli uvidíme,“ ubezpečila ji Lusa a zvedla čenich k nebi, kde se třpytila zářící hvězda. „Navíc s sebou máme Ujuraka. Ten ví, kam jdeme.“

Kallika zamrkala. Vzpomněla si na ty nekonečné horké dny, kdy putovala k Velkému Medvědímu jezeru, aniž by věděla, kde se nakonec ocitne. „Je příjemné, když tě někdo vede,“ pronesla tiše. „Tak dlouho jsem bloudila sama...“ Podívala se nahoru a všimla si, že se oba grizzlyové vepředu zastavili a pijí z malého potoka, stékajícího mezi skalami. Vycházející slunce jim barvilo kožichy dozlatova.

„Ale nakonec se ti podařilo, o cos usilovala,“ připomněla jí Lusa a obě celé žíznavé po nočním putování přidaly do kroku. „Svého bratra jsi našla.“

„Ano, našla,“ souhlasila Kallika. *I když to pak neprobíhalo úplně podle mých představ.*

Toklo se ohnal chlupatou hlavou kolem sebe a sledoval, jak se za ním medvědice drápou po skalách vzhůru. Z jeho hnědých očí ale nešlo vyčíst žádnou emoci, jako by mu bylo úplně jedno, jestli to svedou. Kallika by ráda věděla, co má udělat, aby ji měl zase aspoň trochu rád. Možná kdyby mu dokázala, že umí být užitečná... nebo kdyby si Toklo uvědomil, že Taqqiq není tak špatný, jak si myslí.

V potoce Kallice perlily u tlapek bublinky mrazivě chladné vody. Přála si, aby byl hlubší, mohla by si do něj lehnout a nechat se jím celá zchladit.

„Brrrrr!“ otřásla se Lusa, když tlapkou opatrně poplácala po hladině. Vychlemtala pár kapek vody, dlouhý růžový jazyk se jí přitom míhal tam a zase zpátky. „Je hrozně ledová!“

„Je báječná,“ namítla Kallika. Zanořila čenich do vody, a když k ní dorazil Taqqiq, zatřepala hlavou a celého jej pocákala ledovými kapičkami. „Taqqiqu, je jako sníh, vid’?“

„Ani bych neřekl,“ zavrčel Taqqiq. „Tvrdilas mi, že jdeme hledat opravdový sníh. Ale jak můžeme vědět, že tímhle směrem nějaký vůbec leží? U Tajícího moře jsme měli aspoň jistotu, že tam *kdysi* byl.“

„Někdy tu zase určitě bude sněžit,“ snažil se ho ukonejšit Ujurak. Podíval se vzhůru na bezmračné červánkové nebe. „No, možná ne úplně brzy. Ale vím, že bude, až skončí sezóna skákajících ryb.“

„Sezóna skákajících ryb?“ ohrnul nechápavě ret Taqqiq. „Co to je?“

„Baribalové to nazývají období rašící zeleně,“ skočila jim do řeči Lusa. „Když jsou dny dlouhé a teplé.“

„Aha – oni mají na mysli nebeský žár,“ vysvětlila Taqqiqovi Kallika. „Musíme jen počkat, až se zase vrátí nebeský sních.“

„Jestli se *vůbec* vrátí,“ zamručel Taqqiq. A škrábnul drápy po holých skalách, až se ozval ostrý, skřípavý zvuk. Kallika svrážila obličej.

„Můžeme už jít?“ přerušil je Toklo a Kallika v jeho hlase zaslechla, že se hodně ovládá. „Luso, támhle nahoře je strom. Mohla bys na něj vyšplhat a povědět nám, co je za ním.“ Trhnul hlavou směrem k vysokému prořídlemu stromu, který rostl sám mezi kameny. Za ním pak pokračoval nahoru skalnatý svah kopce, pokrytý ostrůvky žluté trávy a pár bohatě zelenými keři.

„Jasně!“ souhlasila Lusa. Dlouhými skoky přehopsala potok a docválala ke stromu. Jen co vyskočila na kmen, tlapky se jí začaly bleskurychle střídat jedna za druhou. Za pár okamžiků už mezi větvemi pádila s větrem o závod.

„Páni,“ žasla Kallika. „Ta ale šplhá rychle!“

„To bych řekl,“ utrousil Toklo a lehce namyšleně hodil okem po Taqqiqovi.

Taqqiq vycenil tesáky. „No jo, aspoň v něčem musí být bari-balové dobní – protože jinak by byli úplně k ničemu.“

Kallika si všimla, že se Toklovi na ramenou ježí srst. „Taqqiqu,“ zareagovala rychle, „necítíš náhodou kořist? Bylo by fajn se trochu posilnit, než půjdeme dál.“

Její bratr začal čenichat ve vzduchu. Oči se mu zúžily. „Možná...“ Pomalu našlapoval nahoru proti proudu, směrem ke shluku keřů.

„Toklo,“ zašeptal Ujurak, „vždyť jsem se mohl proměnit v ptáka a trochu se tam porozhlídnout.“

„Já vím,“ odpověděl Toklo a letmo se podíval na Kalliku. „Ale měl jsem takový pocit, že Lusa chce být užitečná.“ Kallika si všimla, že pohledem sklouzl k Taqqiqovi, a došlo jí, že pravý důvod je jiný. Toklo zkrátka nechce, aby její bratr věděl, že se Ujurak umí proměňovat... nebo aspoň zatím ne. Povzdechla si. Nemohla na to nic říct; opravdu neměli moc důvodů Taqqiqovi důvěřovat, ne potom, co během Setkání o Nejdelsším dnu se svými kumpány unesl baribalí mládě. Bude to zkrátka chvíli trvat, to je celé – i to, než Taqqiq zase začne sekat dobrotu.

Toklo se rozeběhl přes potok, až voda stříkala všude kolem, a s Ujurakem v patách mířil ke stromu za Lusou. Kallice ještě chvíli ve vodě perlily bublinky kolem tlapek a pak se vybrodila ven na kameny. Zhluboka se nadechla, ve vzduchu zavěťčila neznatelnou vůni. *Kořist!*

Přikrčila se, plížila se po svých tichých tlapkách vpřed a čenich jí cukal ze strany na stranu. Dole po proudu potoka byla mezi skalami proláklina, lemovaná dlouhou, suchou trávou. V té trávě by se mohlo něco schovávat... něco na zub.

Kdyby se mi podařilo chytit nám nějakou kořist, jistě by to Tokla potěšilo! Kallika zadržela dech, snažila se pomalu sunout vpřed a drápy přitom neskřípat o kameny. Žaludek jí vrčel hlady a po srsti na bříše ji lechtaly hrubé bodláky. Na okamžik se zdálo, jako by celý svět ztichl, stejně jako na ledu, když Nisa čekala, až z dýchacích otvorů vykoukne tuleň.

Kallika se znovu zhluboka nadechla. Tentokrát už tu vůni poznala: byl to pták, ten druh, který si svá hnízda staví na zemi. Teď už za vysokou trávou zahlédla i třepotající se hnědé peří. Pták si jí ještě nevšiml. Připlížila se tedy o krok blíž.

Vtom však ucítla v kamenech pod tlapkami chvění. S hurónským řevem se kolem ní prohnal Taqqiq a střemhlav se vrhl do trsu trávy. Tlamu přitom rozevíral dokořán a drápy napřáhoval do všech stran. Cosi vřeštivě zaječelo, z trávy vystřelil pták a všude kolem se rozlétlo peří. Pták pohoršeně zaskřehotal a vznesl se do nebe. Kallika celá zoufalá sledovala, jak zamával ve vzduchu křídly a zmizel v dálce. Vypadal hodně baculatě a mladě, jistě by byl tou nejchutnější pochoutkou, na jaké by si v poslední době pochutnala. Teď byla proto ještě hladovější.

„Pitomí ptáci,“ zlobil se Taqqiq. Otřepal se a couval z vysoké trávy zpátky. „Na chytání těchhle byl přeborník Salik.“

Myslíš přeborník na chytání ptáků a bezbranných baribalů, pomyslela si hořce Kallika. To Salik z jejího bratra vytvořil tohle nepřátelské, arogantní zvíře. Salik byl hlavou skupinky mladých ledních medvědů, kteří na Setkání napadli kdekoho a pokusili se vyprovokovat válku s baribaly. Dělal jen samé potíže a Kalliku vyděsilo, když zjistila, že jedním z nich je i její bratr, kterého se snažila najít od chvíle, co jim tam venku na ledě zabila mámu kosatka.

Taqqiq se posadil, začaly ho svědit uši, a tak se za nimi poodrbal. Kallika se otočila a všimla si, že je od stromu sleduje Toklo. Jistě viděl, jak jim ten pták upláchl. Po polštářcích za ním opatrně dokračela nahoru. „Promiň,“ zašeptala.

Toklo tlapkou hrábnul po kořenech stromu. „To nic,“ ucedil odměřeně.

Lusa sešplhala z horních větví dolů a žuchla na zem vedle nich. „Vypadá to, že tenhle kopec pokračuje až k hřebenu, co leží ještě pěkný kus před námi. Myslím, že jsem nalevo od nás

viděla stromy. A taky jsem zahlídla spousty medvědů, opouštěli jezero za námi. Několik medvědích délek napravo od nás se zase courá lední medvěd, míří přibližně stejným směrem jako my, ale jde tamtudy.“ Čenichem ukázala k místu, odkud se řinul potok, mezi dva široké balvany ležící o něco výš na kopci, napravo od nich.

„Lední medvěd?“ zopakovala po ní Kallika celá nesvá. Rozhodl se snad jeden z Taqqiqových kumpánů, že je bude sledovat?

„Nikdo, koho bych znala,“ ujistila ji Lusa a Kallika hned věděla, že taky myslí na Salika. „Mám pocit, že to byla samice. Šlo s ní mládě.“

„No, určitě nemáme v úmyslu se s nimi potkat,“ prohlásil Toklo. „Nemůžeme si dovolit dělit se na tomhle území o jakoukoli kořist. Měli bychom se držet od ostatních medvědů co nejdál.“

Uživít nás všech pět, co teď spolu putujeme, bude dost těžké, pomyslela si Kallika. *Zvláště když já a Taqqiq jsme pro lov úplně nepoužitelní.* Byla Toklovi vděčná, že to neřekl nahlas, ale bála se, že si to myslí.

„Pokračujeme dál,“ zavelel Ujurak a přešel kolem stromu. Taqqiq se na něj podezřívavě podíval a nahrbil přitom svá ohromná ramena. Ale jelikož se malý grizzly už drápal po skalách vpřed, vydal se za ním. Ujurak za sebou zaslechl, jak lední medvěd našťavaně cvaká drápy o balvany, a ohlédl se. Tázavě se na něj podíval, jako by si nebyl jistý, proč s nimi Taqqiq vlastně jde.

Kallika se stáhla dozadu a opět kráčela vedle Lusy. Bylo to zvláštní, s touhle malou baribalkou se cítila mnohem příjemněji než s vlastním bratrem.

„Jsem si jistá, že Taqqiq jen potřebuje čas, aby si na nás zvykl,“

vyhrkla zčistajasna Kallika, když spolu chvíli kráčely mlčky. Nedaleko od nich zatrylkoval pták, jako by se jim vysmíval, že jim před pár okamžiky frnkla kořist.

Lusa vypadala překvapeně. „Taky si myslím,“ souhlasila. „No, putoval s těmi... cizími medvědy tak dlouho. Možná se mu po nich stýská.“

Kallika překročila chocholku ostré trávy. „Jak by se mu po těch příšerných medvědech mohlo stýskat?“ ptala se nechápavě. „Vždyť vy jste všichni mnohem hodnější!“

„Vsadím se, že Toklo by byl dost překvapený, kdyby slyšel, že o něm říkáš, jak je hodný,“ zaštekala pobaveně Lusa. „Ale on takový opravdu je, někde hluboko uvnitř.“

„Stejně jako Taqqiq,“ dodala Kallika. Lusa svésila hlavu a nehádala se. Pokračovaly vzhůru po svahu a cítily, jak jim slunce zahřívá studené kameny pod tlapkami. Kallika přemýšlela. Má Taqqiq ještě vůbec nějakou šanci? Byl to dobrý nápad přemluvit ho, aby se k nim přidal? Nebo se přece jen změnil natolik, že už se z něj nikdy nestane ten bráška, kterého znala z ledu?

